présence du futur

serge brussolo

vue en coupe d'une ville malade

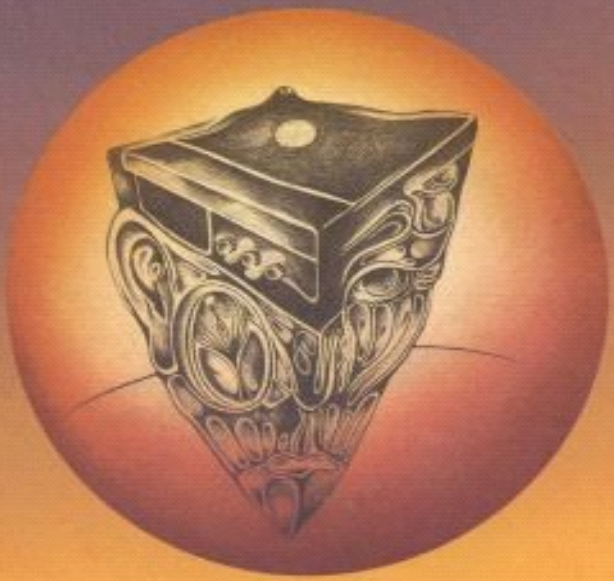

denoël

Serge Brussolo

Anamorfoza[1] sau Legăturile de Sange

Povestire de Serge Brussolo, apărută iniţial în magazinul „Espaces-temps” şi în volum în 1985 – „Vue en coupe d'une ville malade” în colecţia „Présence du futur” a editurii Denoël.

1 Imagine diformă, care pare normală când este privită dintr-un anumit punct. ♦ Deformarea imaginilor în oglinzile concave, convexe etc. **2.** (*Biol.*) Proces de evoluţie progresivă care are loc de la o specie la alta.

Gărzile nu i-au suspectat niciodată îndeajuns de mult pe copii. Dar poate pentru că soarele, lovind zile de-a rîndul rotunjimea căştilor de crom, le-a încetinit mecanismele mentale.

... Şi cureaua pistolului-mitralieră despicînd umărul, piele întărită, rigidă. Mîna sprijinită de patul de lemn al armei, evitînd atingerea oţelului arzător. Cămaşa pe care sudoarea o transformă încet într-o carapace de carton... Poate că toate acestea i-au făcut să se zidească treptat într-o suferinţă monotonă şi cotidiană, izolîndu-i de lumea exterioară, peste care ar fi trebuit totuşi să-şi trimită privirile iscoditoare, apte să detecteze cel mai mărunt simptom al unei dereglări. Poate că gărzile împrăştiate de-a lungul pasarelelor de fier kaki înconjurînd insula şi-au rupt legătura psihică cu exteriorul, alunecînd încetul cu încetul în autism?... devenind nişte infirmi înarmaţi, orbi, surzi şi muţi, prizonieri ai unei patrulări mecanice? Ar fi trebuit să zvîcneşti, pipăind pe neaşteptate tocul revolverului ce atîrnă de centură, ca să te asiguri că Walther-ul regulamentar mai e încă acolo. Dar nimic nu e mai puţin sigur. Cînd ţevile mitralierelor se lovesc din neatenţie de balustrada pasarelei de supraveghere, sună a gol – şi de fiecare dată îţi vine gîndul că lungile încărcătoare rînduite sub pîrghia blocată în poziţia „rafală” nu conţin nimic altceva decît rugina care le acoperă interiorul.

Nu, gărzile nu le-au acordat niciodată cu adevărat atenţie copiilor. Totuşi, logica te face să recunoşti că funcţia lor constă mai ales în supravegherea ţărmului şi a mării. O mare strălucitoare ca o lamă de cuţit lovind o rază de soare. Poate că această scînteiere permanentă a acţionat asupra lor ca o hipnoză lentă, de sub care acum nu-i mai poate elibera nimeni?

La început, puştii rămîneau la etajele inferioare. Soarele nu părea să-i incomodeze. Ciorchine de micuţe corpuri goale, pline de coşuri, cu coaste prea evidente uneori sau cu un

buric proeminent în mijlocul unei burţi prea umflate, urme de rahitism sau de obezitate precoce. Şi acelaşi craniu ras, toţi, băieţi sau fete, fără distincţie, cu blana aspră a părului reîncepînd să crească dînd feţelor lor o curioasă tentă ostilă. Unii – mai ales fetele – erau strînşi cîte 3 sau 4 în acelaşi cearşaf, alţii mergînd cu o foaie de hîrtie cu pătrăţele lipită în dreptul sexului, fixată cu două bucăţi de leucoplast furate din laboratoare. Suportau soarele, fără băşici sau arsuri, mergînd chiar pînă la a-şi pune fesele goale pe treptele fierbinţi ale teraselor. Au părăsit, rînd pe rînd, sălile de joc, balansoarele, galeriile, gropile de nisip, strîngîndu-se în ciorchini, din ce în ce mai denşi, pe grinzile de oţel ce susţineau pasarelele. Soldaţii i-au lăsat în pace. Ei, care la început trăgeau fără somaţie în fiecare umbră rătăcită în interiorul perimetrului de securitate. Soldaţii... Soarele.

Sentinela ce se înălţa la capătul debarcaderului, în mijlocul parîmelor rupte de vase în fuga lor nebună şi-a împins casca înainte în aşa fel încît viziera atingînd nasul îi maschează complet ochii, ascunzîndu-i întreaga zonă peste care, în mod normal, ar trebui să-şi plimbe privirile.

Pe terasa restaurantului, albastru şi alb ridicat la marginea dunei, consumatorii întorc spatele mării, sincronizîndu-se perfect, opunîndu-i oceanului un zid de omoplaţi pe care e intins nylon sau bumbac alb. Toţi, cu zgomotul valurilor în ceafă, cu ochii fixaţi pe bariera moale a dunelor acoperind orizontul. Chiar şi chelnerii, care nu se pot mişca de-a-ndăratelea, îşi păstrează cu încăpăţînare faţa aplecată deasupra tăvilor sau poartă ochelari enormi Polaroid şi sînt gata să pariez că lentilele, pe dinăuntru, sînt spoite cu vopsea neagră. Asta ar explica extrema încetineală a serviciului, mîinile nesigure şi neîndemînatice, care răstoarnă vinuri şi sosuri de parcă s-ar mişca la întîmplare.

În vasta clădire împodobită cu coloane destinată cercetătorilor, l-am descoperit pe şeful personalului în timp ce acoperea cu vopsea albă uriaşa fereastră de cristal ce dădea

spre plajă. Pensula din care se scurgea lichidul cleios opaciza într-un dute-vino febril suprafaţa de sticlă zgîriată de vîntul nisipurilor. Luat la întrebări, s-a dovedit total incapabil să dea vreo explicaţie gestului său. „Agorafobie[2] colectivă...” fornăi medicul psihiatru prin grosul strat de cărămizi plumbuite ce-i acoperea acum uşile şi ferestrele vilei.

La căderea nopţii, cu picioarele îngreunate şi cu sîngele îngroşat de căldura şi de oboseala unui marş dificil, am sfîrşit prin a descoperi, la capătul digului, un bătrîn aşezat într-un fotoliu decolorat, cu chipul oferit vîntului din larg, cu ochii deschişi, mestecînd o pipă ce se răcise de mult. Cînd m-am apropiat, pupilele sale lăptoase mi-au alungat îndoielile. Era orb.

... Rafala plezneşte, răsfrîntă la infinit de pereţii înalţi ai sălii. Tubul de cauciuc biciuieşte vidul, smulgînd acul perfuziei care se rupe brusc, lăsîndu-şi două treimi din lungime în vena sfîrtecată. Flaconul prins în suport se înstelează la trecerea unui proiectil prin el, serul se strecoară printre fisuri, brobonind sticla, iar acul picură lichidul pe sol. Picăturile cad una după alta formînd încet-încet o mică băltoacă colcăindă, fremătînd violent, împrăştiindu-se printre pansamente şi comprese. O ploaie de scalpele pulverizează geamul camerei sterile... Paturile sînt răsturnate, cărucioarele călcate în picioare o dată cu încărcătura lor anesteziată. Mîinile cotrobăie sub cearşafuri, în pansamentele umede şi călduţe, unghiile caută buzele umflate ale plăgilor, degetele intră în carnea deschisă, rupînd suturile fragile, sfîrtecînd profunzimile calde şi palpitînde. Borcanele şi acvariile, cad, explodînd, şi resturile de sticlă îşi secţionează conţinutul, bucăţi amestecate care se zbat ca şi cum ar încerca să recompună întregul, şopîrle, şerpi... Apoi, bineînţeles, incendiul, provocat poate de şirul de lămpi scialitice[3] care

---

2 Teamă patologică, obsesivă şi nemotivată de spaţiile largi, de locurile deschise.

3 Dispozitiv de iluminare care nu produce umbră, în chirurgie.

explodează într-o jerbă de scurt-circuite. Dau înapoi şi umerii mei dungaţi de galoane galben-lămîie lovesc uşa toaletei, care se deschide. Cubul de întuneric proaspăt mă absoarbe. Mirosul acid al dezinfectantului face să erupă greaţa care îmi umflă măruntaiele şi mă aruncă, înecîndu-mă, deasupra primei chiuvete. În rapiditatea mişcării, casca loveşte oglinda ce crapă ca lovită de glonţ. Rămîn acolo, cramponîndu-mă de emailul rece, ascultînd trosnetul flăcărilor şi exploziile geamurilor, de cealaltă parte a uşii. Două degete ale mîinii mele drepte reuşesc să extragă din căptuşeală o bomboană, înfăşurată într-un ambalaj gri, lipsit de orice ornamentaţie. O asemenea austeritate în prezentarea unei delicatese nu se poate să nu mă surprindă. O dată desfăcută, hîrtia dezvăluie o faţă interioară constelată cu miniaturi a căror semnificaţie nu poate fi înţeleasă decît cu ajutorul unei lupe. Aceasta lipsindu-mi, nu reuşesc să identific cu certitudine scena haşurată de o peniţă minusculă, în maniera stampelor vechi. O împărţire de premii, o paradă militară? Sau poate că e vorba de un autodafé[4]? O frază şerpuieşte între îndoiturile hîrtiei: „Am meritat pagina albă”, sau poate, „Am meritat plaja albă”? Aluzii la formule rituale ale jargonului militar: „pagina albă” semnificînd citarea pentru acte de bravură, iar „plaja albă” locul tradiţional unde au loc execuţiile... Bomboana, însă, lasă un curios gust de pastă de dinţi...

Cavalcada se îndepărtează. Prin uşa toaletei, rămasă întredeschisă, incendiul aruncă un mănunchi de flăcărui care înnegresc pardoseala, stingîndu-se... În sală, toţi cîinii au fost ucişi.

... Dogi, ogari, prepelicari, boxeri, setteri, pointeri. Toţi. Pieile, crăpate de scalpel, cască pe carnea violetă, muşchi

---

4 Autodafé reprezintă fie ceremonia în cursul căreia cei condamnaţi de inchiziţie pentru erezie erau puşi să revină la credinţa catolică părăsită, fie arderea pe rug a celor condamnaţi de inchiziţie ca eretici. Acelaşi termen se aplica şi pentru arderea cărţilor socotite eretice, datorită conţinutului lor păgân sau imoral.

încordaţi într-un ultim spasm. Lucirea flăcărilor lasă să se ghicească pe alocuri urmele măcelului improvizat. Urechi atîrnînd în cleşti, boturi despicate.

De ce să vorbesc despre ei? De ce să mă abat de la subiect în timp ce această poveste, aceste amintiri, deja greu de ordonat, de pus în ordine... şi cu toate astea să-mi amintesc, în ciuda migrenei. Acum, văd...

Am ieşit, negura urcă încet din mare spre centrul insulei. O ceaţă densă, suspectă. Poate că era fumul unei lupte navale îndepărtate, abătut de vînt. În spatele grilajului cuştilor, cîinii tăceau, fremătînd, cu respiraţia tăiată şi urechile ciulite. Fără vreun motiv aparent, am eliberat un dog german, fixînd lanţul zgărzii la brăţara care îmi înconjoară încheietura dreaptă. A trebuit să-l lovesc pentru a-l obliga să înainteze şi abia după ce dîre roşii au început să-i marcheze pielea pe coapse şi burtă a acceptat să iasă din cuşcă. Învoiala n-a fost uşoară, mai întîi din cauza brumei, apoi, împotrivirea animalului crescînd treptat, fiecare salt îmi smulgea umărul sau îmi tăia încheietura.

Brusc, vîntul şi-a schimbat direcţia, aruncînd peste noi o ploaie de funingine. În acel moment cîinele a rupt lanţul, aruncîndu-mă jos, cu casca căzîndu-mi peste ochi. Nu l-am văzut dispărînd.

Carnea rănită de brăţară se umflase deja, aşa că am introdus o batistă între fier şi piele. Cîteva secunde mai tîrziu, urletul animalului a urcat, vibrînd, spart brusc pe ultima notă ca şi cum... Am rămas nemişcat cîteva secunde, neliniştit, înghiţindu-mi saliva, încercînd să alung gustul persistent al bomboanei.

Am revenit la hotel, la marginea dunei, strecurîndu-mă printre şezlongurile pe care vîntul le umflă ca nişte mingi de stofă. Aproape de gura de canal, bila rostogolită de vînt a unui porumbel mort îşi împrăştia blînd penele, una cîte una... Floarea pufoasă, albă şi gri, trandafir de ardezie desfrunzindu-se şi pierzîndu-şi petalele-pene într-un ritm din ce în ce mai

rapid. M-am aplecat, făcîndu-mi degetele greblă şi o mînă de pene a dispărut în sacul care îmi loveşte şoldul. Apoi fu rîndul pisicii, întinsă pe o parte, cu labele încremenite într-un paralelism riguros. Burta i se dezgoleşte bucată cu bucată, porţiuni de blană pestriţă pe care vîntul mi le agaţă de tălpi, de asperităţile zidurilor. Mă aplec, culegînd smocurile mătăsoase fără să le strivesc, ca nişte grămăjoare de praf, apoi le fac să alunece în traista căreia îi trag fermoarul, apărîndu-mi prada de vîntul îngheţat.

Omul e ultimul, în umbra unui felinar care îl acoperea cu o diagonală accidentată. Chiar dacă e întins pe spate, arcuirea prea accentuată a şalelor trădează contracţiile agoniei.

Vîntul sapă o chelie grăbită în părul netuns. Smocurile se dezlipesc de tîmple şi fug pe pămînt, virgule puţin uleioase, dar care nu şi-au pierdut încă luciul. Le pescuiesc cu două degete. Linia pubisului a fugit deja, lăsîndu-i acestui mort de vreo 40 de ani, sexul spîn al unui băieţaş. Sala de mese e goală, pe tejghea un radio pîrîie, cu volumul blocat la maximum. Nici o emisiune nu face să vibreze difuzorul, doar tic-tac-ul unui deşteptător uitat aproape de microfonul rămas deschis şi care poate va începe să sune, cîndva. Cîteva lumînări îşi sfîrşesc arderea...

Sticla scîrţîie sub tălpile mele ghintuite.

În ultima sală, trei cupluri se învîrteau încet. Bărbaţi şi femei agăţîndu-se unii de alţii, într-un dans lent, hipnotic şi mut. Pe estradă, instrumentele abandonate de orchestră se încalecă în mijlocul partiturilor împrăştiate. Scena mi-a trezit amintiri de demult, o senzaţie de déjà vu, poate imagini întrezărite fugitiv pe un ecran...

Am urcat.

De-a lungul culoarului, o dîră de lumină trecînd pe sub o uşă mă opreşte. Am intrat. Femeia stătea nemişcată, îngenunchiată la dreapta patului, îmbrăcată doar cu un furou de nylon roz, puţin demodat. Tînără, cu siguranţă, judecînd

după fermitatea sînilor... Nu i-am privit faţa. Cîinele ridică o cocoaşă sub cearşafuri, cu capul aruncat pe perna dantelată, cu limba atîrnînd. Suflul său răguşit se amestecă cu hohotele de plîns ale femeii. O clipă, ochii au înregistrat ceva anormal, fără să poată preciza cu claritate natura informaţiei. Abia închizînd uşa mi-am dat seama de lipsa unor reliefuri sub pînza pătată de lacuri roşiatice... Cîinele nu mai avea labe. Cît despre necunoscută, ţinea oare cu adevărat un brici în mînă sau asta nu decît o imagine grefată a posteriori, conform legii asocierilor de idei?

În fundul culoarului am şterpelit un binoclu marinăresc uitat pe o măsuţă, cu speranţa secretă de a surprinde, de pe terasă, mişcările copiilor în interiorul insulei. Dar gestul meu se dovedi inutil, căci proprietarul acoperise suprafaţa lentilelor cu un lac negru, gros, rezistent la orice dizolvant. Casca mi s-a părut deodată foarte grea şi arsura încheieturii mele rănite insuportabilă. M-am gîndit că ar fi trebuit să dorm, să-mi recuperez îndeajuns forţele spre a putea pleca în căutarea copiilor, să-i previn, ca să nu li se întîmple acelaşi lucru ca şi cîinilor...

Dar am rămas pe loc, scufundat în sudoarea sterilă şi în mirosul rînced al corpului meu. M-am îndreptat spre baie, am deschis robinetele, vărsînd înăuntru conţinutul unui flacon de săruri de un galben strălucitor. Am rămas aşa, pînă cînd cada s-a umplut de apă şi de spumă şi apoi mi s-a făcut frică. Frică să rămîn gol, dezarmat... Mi-am fricţionat rapid corpul cu mîna stîngă. Sexul, despărţitura anală...

Acum fereastra era deschisă, larg deschisă...

Funinginea murdăreşte dalele, depunîndu-se ca o pojghiţă pe mochetă. Mă înăbuş sub cauciucul măştii de gaze. Un stol de păsări evadează dintr-un hangar de mai jos, într-o zbatere amplificată de pereţii metalici. Doi autostopişti aşteaptă sprijiniţi de o bornă de incendiu, cu degetul ridicat, chiar dacă nici o maşină nu străbate şoseaua. Îmi încrucişez braţele pe piept, prinzîndu-mi umerii în mîini, într-un reflex de

nelinişte înfrigurată.

Ambulanţa, sau mai bine zis umbra unei ambulanţe, dă colţul străzii. Apoi capota, geamurile întunecate care-l fac pe şofer invizibil. Există oare un şofer? Ambulanţa, tot acest alb... te gîndeşti la nişte cearşafuri albe, proaspete. Adormi...

Vehiculul se opreşte în dreptul celor doi autostopişti care se strecoară imediat în spate. O pocnitură, uşile se închid. Roţile alunecă tăcute. Pînă la următorul deget ridicat... Unde-i duce? Sînt oare distruşi chiar în acest moment în spatele pereţilor izolaţi fonic? Infirmiere în alb, cu bice de piele... Nu, cuţite ţîşnind din acoperiş şi din planşeu, încrucişîndu-se. Asta dacă nu cumva spatele ambulanţei nu e nimic altceva decît un crematoriu mobil. Dar nu, nimeni nu ştie. Şi nu trebuie ca puştii să se lase învinşi de epidemie, înşirîndu-se de-a lungul drumurilor şi aşteptînd sosirea ambulanţelor.

Dar poate că tocmai asta s-a şi întîmplat adineauri? Autostopiştii erau prea departe ca să-mi pot forma o părere despre vîrsta sau sexul lor. În plus aburul acoperind sticla măştii... M-am gîndit...

M-am gîndit că mi-ar place să desfac legăturile de cauciuc care-mi strîng tîmplele, să mă aşez, cu chipul descoperit, la masă. Să apuc tamponul de vată ce iese din trusa de prim ajutor, cutie deformată de metal pe care o mînă a aruncat-o în grabă pe masă, însemnîndu-i iremediabil suprafaţa fin cizelată, şi să-l stropesc cu eter sau cu alcool de 90°, ştergînd funinginea care îmi murdăreşte pielea. Să-mi întind braţele pe spate, întinzîndu-mi pectoralii peste oasele cuştii toracice pînă cînd va răsuna obişnuita trosnitură delicioasă undeva la nivelul vertebrelor dorsale. Acest gest relaxant e plăcut şi periculos în acelaşi timp, fiindcă oferă curba abdomenului, fără nici o protecţie, primei lame venite. Acest gest pe care, cîndva, trezindu-mă, nu-l puteam face fără să mă simt cuprins de o teamă nedefinită, aşteptîndu-mă să văd ţîşnind din talmeş-balmeşul cearşafurilor mîna soţiei, strîngînd mînerul unei baionete, ţintindu-mi buricul sau coşul

pieptului, pentru o eventraţie[5] definitivă.

... Înainte de a părăsi hotelul, cu un tub de ruj de buze uitat, am scris pe peretele culoarului, cu litere strîmbe, cuvintele: „Să fim vigilenţi!”.

Apoi m-am gîndit la femeia cu briciul şi mi-a venit deodată ideea că poate ea era responsabilă de masacrul cîinilor, acolo, în laborator. Cu atît mai mult, cu cît animalul zăcînd în pat semăna foarte bine cu dogul pe care-l scosesem din cuşcă, cu cîteva ore mai devreme.

Mi-am sprijinit mitraliera de zid, mulţumindu-mă să desprind din teacă sabia-baionetă regulamentară. Am împins uşa camerei, mocheta înăbuşea zgomotul paşilor mei şi ea nu m-a auzit venind. Rămăsese imobilă, sîngele murdărindu-i furoul de nylon roz în dreptul stomacului, acolo unde îşi ştersese probabil mîinile. Umbra mea proiectîndu-se pe pat a făcut-o să tresară. Ţipătul ei mi-a sfredelit urechile, ca o sirenă de alarmă, şi i-am văzut mîna cu briciul despicînd aerul spre gîtul meu. Cu o mişcare a mîinii, am încercat să deviez lama, dar oţelul mi-a alunecat peste încheietură în palmă, făcînd sîngele să-mi ţîşnească pe faţă şi pe haine.

Mi-a fost frică. Înainte de a fi putut gîndi, mîinile mi se sudaseră pe mînerul baionetei, măturînd spaţiul cu un gest de cosaş, i-am atins gîtul, o rană rectilinie, profundă, iremediabilă. A căzut înainte ca o piatră. Faţa i s-a lipit de pubisul meu într-o postură obscenă şi a trebuit s-o apuc de păr, împingînd-o. În timpul mişcării, sîngele ei s-a amestecat cu al meu, ca într-un pact obscur şi etern. M-am ridicat, îmi simţeam picioarele înmuindu-se. Tremurînd, m-am îndreptat spre toaletă. Licărirea trandafirie a dulapului farmaceutic dădea lucrurilor un curios aspect ireal. Am aruncat briciul în chiuvetă, luptînd împotriva silei care mă invada. Sîngele îmi năclăise furoul chiar în dreptul pîntecului. Maşinal, am tras

---

5 Eventraţiile reprezintă ieşirea unui viscer acoperit de peritoneul parietal sub tegumente printr-o breşă a peretelui abdominal aparută postoperator sau posttraumatic.

bretelele care alunecaseră, potrivindu-mi portjartierul. M-am gîndit: „O să vărs. O să vărs”. Fardul mi se scursese de pe pleoape pe obraji şi a trebuit să-mi şterg faţa cu un prosop umed. M-am gîndit că frica nu justifica totuşi sălbăticia cu care îl omorîsem. Totuşi, înainte de a mă întoarce în cameră, am căutat briciul. Am mers spre pat, am îngenunchiat şi primul meu gest a fost să arunc un cearşaf pe fiara mutilată, în aceeaşi clipă s-a deschis uşa şi un om a vrut să intre. Un militar, cu faţa ascunsă în spatele geamului unei măşti de gaze. Nu i-am văzut trăsăturile, creierul n-a avut timp să înregistreze decît nişte galoane galben-lămîie, întrerupîndu-i umerii, apoi uşa s-a închis. Coapsa mă doare, muşcătura a sfîşiat ciorapul chiar sub portjartier. Mă doare, sîngele îmi murdăreşte blana, şi labele nu-mi mai pot duce corpul. N-ar fi trebuit să acţionez astfel, dar frica şi durerea mă înnebuniseră. Flăcările mai ales şi mirosul de fum. Cînd ne-au împins în sală, instinctul m-a prevenit asupra pericolului, m-am ghemuit în spatele unui cărucior cu rufe murdare, cu botul pe labe, cu urechile pleoştite. Ceilalţi lătrau prosteşte. N-am privit măcelul. Cînd totul s-a terminat, n-am văzut decît omul, agăţat de chiuveta toaletei. Omul cu cască şi galoane galben-lămîie. Mesteca o bomboană scoasă dintr-o cutie gri şi fără să vreau, am simţit saliva invadîndu-mi gura. În timp ce se privea în oglindă, am fugit pe uşa batantă. M-am întors în cuşcă. Nu voiam să mai ies, dar el a venit şi m-a lovit. Ceaţa şi mirosurile mă înfricoşau, îmi venea să urinez, apoi lesa s-a rupt şi am fugit înainte, drept înainte, mirosind pămîntul. M-am întors în casa oamenilor. Nu voiam să rămîn afară, nu voiam să mai văd nici platoul, nici insula şi nici marea. Brusc, totul mă îngrozea. Voiam o adîncitură, o groapă, un colţ în care să mă ascund. Am lătrat din toate puterile, ca să-mi alung teama şi am mîrîit, arătîndu-mi colţii. Femelei i s-a făcut frică. Era în picioare, în faţa zidului care-i trimitea imaginea înapoi, cu una din labele de dinainte ridicată deasupra capului, iar cu cealaltă, cu un brici, îşi tăia blana de la

subsuori. I-a fost frică, foarte frică, i-am simţit-o în toată fiinţa mea şi corpul ei avea mirosul fricii şi atunci am lătrat şi mai tare ca să-mi înving teama. M-a lovit cu lama, peste bot. Atunci am muşcat-o de coapsă prin furoul roz şi limba mea i-a lins sîngele, odată cu al meu. După aceea lama, lama a alunecat printre inelele lanţului prins de lacăt şi Pierre a forţat, spunînd înjurături interzise. Am repetat cu toţii înjurăturile, rîzînd, fiindcă supraveghetoarea nu era acolo, să ne certe ca de obicei şi să spună „Fiţi cuminţi, copii, sau n-o să primiţi desertul”. Şi am intrat înăuntrul buncărului... Tunul era acolo, strălucind în penumbră şi Pierre a spus: „Hai, cine are curaj?” şi mi s-a făcut frică. De fapt, atunci a început totul şi n-ar fi trebuit să... Pierre a tras de pîrghiile tunului, ca să le sperie pe fetele care rămăseseră în pragul porţii şi a trimis bomba. Aşa, fără zgomot, doar un fel de „poc!” ca o carabină cu aer comprimat. „Ce rahat! I-am dat drumul rachetei!” a spus Pierre, începînd să rîdă. Rîdeam cu toţii în hohote, fără să ştim prea bine de ce – chiar şi fetele, cărora de obicei le e frică de orice. Chiar după aceea, radarul a făcut „tut-tut-tut” şi o voce ciudată, ca de maşină, a spus: „Obiectiv atins. Nava adversă deteriorată se află la 3 mile spre nord”. Apoi: „Contraatac inamic. Val de rachete în picaj deasupra insulei. Branşaţi dispozitivul de interceptare”. Noi habar n-aveam ce-i ăla dispozitiv de interceptare şi imediat rachetele au început să bubuie în aer, chiar deasupra noastră. BUM! BUM!... Şi o ceaţă ciudată, ca de funingine, a început să cadă de sus. Uitîndu-ne prin ferestruică, am văzut oamenii plecînd cu vapoarele. Dar nu erau vapoare pentru toată lumea, aşa că unii au rămas. Pierre i-a dat drumul la radio. „Fii atent la santinele!” a strigat o fată, dar n-a ascultat-o nimeni. Santinelele sînt cu toţii nişte proşti, de altfel le e şi frică de noi, o vede oricine. Radioul a pîrîit, apoi o voce a spus: „... sondele detectoare, după analize, sînt în măsură să afirme că ne găsim în prezenţa unui gaz ce acţionează asupra creierului şi a cărui acţiune se manifestă prin simptome de agorafobie

acută. În consecinţă, echipaţi-vă măştile cu filtru A2 şi B3 galben, în caz că...”. Apoi n-am mai ascultat. Ştiam ce înseamnă agorafobie, auzindu-i într-una pe doctori vorbind între ei:... frica de spaţii largi, panică în faţa întinderilor deschise”.

„Gazul agorafobic e un gaz de invazie, explică Jean-Jacques, toată lumea aleargă să se închidă în WC-uri şi după aia pifanii n-au decît să debarce, aruncînd în aer găurile unde se ascund gazaţii! Deşteaptă chestie, nu?...”

Deşteaptă da, dar asta nu ne privea pe noi. Cum injecţiile cu ser au ca efect secundar dezvoltarea unei tendinţe spre claustrofobie, gazul n-a făcut decît să compenseze. Dintr-o dată, eram normali! Bum!... şi nu mai aveam nimic.

„O s-o facem lată!” strigă Pierre şi-am plecat la plimbare. În unele locuri erau cadavre de animale, uneori chiar şi de oameni. Alergici, cu siguranţă, cărora gazul le lua tot părul, năpîrlindu-i. „Alopecie[6]”, explică iar Jean-Jacques, care trage mereu cu urechea la pălăvrăgelile medicilor.

Atunci am greşit, omorînd toţi cîinii pe care i-am scos din cuşti, ducîndu-i la laborator. S-au lăsat duşi; a fost uşor, căci ştiau deja drumul.

A fost cu adevărat o mare greşeală, dar ne înflăcărasem şi în plus doctorii se ascunseseră, crezîndu-ne închişi, iar noi ne săturasem de testele proiective, de injecţiile de cuplare... Ne săturasem să tot facem analize... şi serul şi prelevările de sînge şi transfuziile „adaptate”... „Dă-i sîngele tău unui cîine, iar el ţi-l va da pe-al său.” etc... Se umpluse paharul! Pierre şi ceilalţi au început să distrugă totul şi să omoare cîinii. L-am văzut pe al meu, un dog german, alergînd să se ascundă în spatele unui căruţ cu rufe, dar n-am spus nimic. Nu l-am pîrît, ne schimbasem atîta sîngele încît eram aproape ca nişte

---

6 Alopecia este o afecţiune dermatologică inflamatorie care afectează foliculii piloşi in special de la nivelul scalpului. Evoluţia alopeciei este cronică determinând pierderea localizată sau completă a părului de la nivelul capului dar şi de pe corp.

fraţi... Ca la indieni.

Apoi... Apoi, merg pe drum. Am senzaţia că se întîmplă ceva, dar nu ştiu ce. Ceaţa e din ce în ce mai deasă şi m-am rătăcit de ceilalţi. Ambulanţele încep să străbată insula, căutîndu-ne. Gărzile povestesc mereu că ambulanţele sînt pline de tipi care te omoară cînd te urci, sau de cuţite, sau de lucruri din astea, dar vor doar să ne sperie, fiindcă de fapt le e frică de noi, puştii. Îi înspăimîntă să ne vadă rezistînd ore întregi cu capul în soare, fără să ne temem de arsuri... Cînd, de fapt şi asta nu e decît unul din efectele secundare ale serului, ca şi tendinţa spre claustrofobie şi alte chestii mai mărunte... Dar gardienii sînt nişte proşti, poate chiar puţini debili. „Tocmai de aia şi sînt gardieni!” spunea mereu Jean-Jacques şi poate că ei cred cu adevărat în poveştile lor cu ambulanţe-bau-bau. Oricum, toată ziua rod porcăriile alea de tranchilizante învelite în hîrtie gri şi asta nu prea cred că le dezvoltă creierul!...

E o ambulanţă pe drum, o să-i fac semn, mi-e foame şi... TÎMPITUL! DERAPEAZĂ! O să mă agăţe, Dumnezeule! Farul, ca un ochi deschis. Bara de protecţie îmi loveşte picioarele şi alunec sub capotă. Mă doare, mîna se tîrîie pe asfalt şi toată pielea se duce dracului. Jupuită, mîna se întinde roşie. Am braţul drept prins, cu celălalt strîng frîna de mînă, dar e prea tîrziu. Capul pocneşte parbrizul, care se sparge. Sîngele îmi picură de pe arcadă pe obraz, pe barbă... Puştiul e dedesubt.

N-am putut să-l evit, ceaţa asta nenorocită umezeşte drumul şi mizeria asta de ambulanţă are pneurile roase. Le-am spus celor de la garaj, dar ce, te-aude cineva? Ar fi trebuit să-mi pun centura de siguranţă, dar după 30 de ani de experienţă în spatele volanului nu-ţi mai schimbi năravurile. Portiera se deschide. Puştiul e acolo, culcat, cu gura larg deschisă. Încerc să-l... curvă asta de viaţă! Mi-e rău... nu se mai mişcă. Îmi trebuie ajutoare. La capătul străzii e o clădire, abia ghicită în ceaţă. Alerg şi intru. Nimeni jos. Urc, o cameră, două... Aici, iată-l. Un tip cu o cască. Un militar, umeri

întrerupţi de galoane galben-lămîie, ţinînd în mînă o baionetă însîngerată şi-ntre picioare, o fată în furou roz, cu gîtul tăiat. Ţeapănă de moartă, în spate e un cîine în pat, dar nu sînt sigur. Tipul face un pas, o să mă atace cu siguranţă, ca pe fată! Trebuie să fac ceva! Sar, îi prind încheietura, dar îmi scapă. E deja rănit şi sîngele meu îl stropeşte, amestecîndu-se cu al lui. O să-l... Prea tîrziu, CE PROSTIE! Baioneta mi s-a înfipt în burtă pînă la prăsele. Nu mă doare încă, dar n-o să mai dureze mult, o ştiu, mi s-a mai întîmplat odată, în Algeria. Ce de lucruri pot să-ţi treacă prin minte!... Cad în genunchi între cele două corpuri, femeia în furou de nylon şi infirmierul bărbos care a căzut fără zgomot, cu ochii daţi peste cap, pierduţi parcă în căutarea unor amintiri îndepărtate. Rămîn aşa, zdrobit, o oră, poate două...

După aceea... După aceea, mi-am potrivit casca pe cap, am încercat să curăţ cămaşa mînjită şi galoanele...

Am ieşit din hotel, uitînd mitraliera rezemată de zid. Apoi...

Arn Silverko apasă butonul de oprire al magnetofonului şi banda încetă să se mai deruleze între cele două bobine. Sala, prost luminată, rămîne pe jumătate cufundată în întuneric. Şi tocmai în această jumătate îşi trăseseră scaunele cei doi tipi de la comisia de anchetă, lăsîndu-l singur cu magnetofonul, în plină lumină, „Vechi truc de copii.” gîndi Arn.

— Ne-aţi putea explica, doctore...? Şuieră o voce pierdută în penumbră. Arn îşi drese glasul, ca de fiecare dată cînd trebuia să vorbească în public.

— Această înregistrare conţine totalitatea declaraţiilor locotenentului Georges Willoc, luate la cîteva ore după ce a fost arestat. Aţi remarcat probabil că, de fiecare dată cînd, cu ocazia unei crime sau a unei morţi, sîngele agresorului şi cel al victimei se amestecă, agresorul pare să fi moştenit gîndurile muribundului şi ultimele sale impresii. Astfel se formează un lanţ, care poate duce la acumularea gîndurilor şi a simţurilor unor indivizi diferiţi, ajungînd înapoi pînă la sursa

iniţială, la conflictul iniţial. La asta lucram pe insulă, înainte de regretabilul incident provocat de copii...

O voce rîse batjocoritor...

— Numiţi „incident” atacul asupra unei nave-escortă aflate în timpul unei misiuni?

Arn se prefăcu că nu aude întreruperea.

— Centrul de Comunicaţii Experimentale încearcă acum, prin intermediul unui ser încă nepus la punct, să stabilească o legătură mentală între 2 fiinţe supuse în prealabil unui transfer de sînge... Lucram în principal cu copii orfani şi cîini. În ultimul timp, am obţinut rezultate foarte satisfăcătoare. Unii copii au reuşit ceea ce numim noi operaţia de cuplare... vreau să spun prin asta că au văzut prin ochii cîinelui, au mirosit prin nările lui. Închişi în celulele oarbe din subsolul Centrului, ei au recepţionat perfect impresiile vizuale ale cîinelui care se plimba pe plajă, „gîndurile” lui şi e aproape sigur că animalul primea, ŞI EL, senzaţiile copilului. Vreau să spun că ne aflăm în prezenţa unei telepatii perfecte, obţinută prin intermediul chimioterapiei, o telepatie în fiole, care nu are nevoie de nici un „talent” prealabil al subiecţilor trataţi. Eu sînt celălalt, dar celalalt este în mine şi cu toate astea rămîne conştient de identităţile noastre particulare. Puteam ajunge astfel la o adevărată legătură între creier, de-acum înainte senzaţia cea mai intimă puţind fi transmisă şi resimţită de interlocutor. Nu vor mai exista lucruri intraductibile, inexprimabile. Asta s-a întîmplat în cazul lui Georges Willoc. Serul comunicaţiei transmiţîndu-se de la un individ la altul, el a perceput, în mod temporar şi estompat, unele informaţii pe cale de a fi şterse, deoarece emiţătorii lor erau în pragul morţii.

Picioare zgîrîie cimentul, apoi o voce repetă, gînditor:

— Libertate totală de comunicare? Evident, din punct de vedere tactic, aplicaţiile unui asemenea procedeu... Nu va mai fi nevoie de emiţătoare radio, nu va mai exista riscul de a fi reperat prin goniometrie, iar interogatoriile...

— Comunicarea totală! întări Arn.

Simţi că era pe drumul cel bun; orfani şi cîini se vor găsi întotdeauna, numai aprobarea şi sprijinul Statului rămîneau indispensabile...